

Arrest

nr. 187 205 van 22 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 12 september 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DESGUIN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaarde in 1999 het Rijk te zijn binnen gekomen.

In 2004 treedt hij in het huwelijk met R. T. die sedert het voorjaar 2009 gerechtigd is op verblijf.

In 2005 wordt verzoekers dochter K.M. geboren.

Op 23 november 2009 dient verzoeker een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt

onontvankelijk verklaard. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing indient wordt bij arrest nr. 52 127 op 30 november 2010 verworpen.

Verzoeker dient op 20 juli 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Verzoeker dient op 20 juni 2012 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 17 januari 2013 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk en wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Verzoeker dient tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. Deze zaak is gekend onder nummer 129 269 en nog hangende.

Verzoeker wordt op 29 maart 2014 aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 29 maart 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing instelde leidt bij arrest nr. 187 204 tot de nietigverklaring van die beslissing.

Op 4 augustus 2015 dient verzoeker een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op 11 juli 2016.

Op 12 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13quinquies. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten,

naam : K.

voornaam : F.

geboortedatum : 10.07.1973

geboorteplaats : Baalbeck

nationaliteit : Libanon

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 11/07/2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 01/01/2007 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker onder meer aan:

"II. UITEENZETTING VAN HET ENIGE MIDDEL

Kennelijk gebrek aan formele motivering in strijd met het artikel 7 juncto artikel 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen,

Schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid;

Schending van artikel 3 en 8 E.V.R.M. en artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag;

Schending van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;

Schending van de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 26 oktober 2012 en het artikel 9.1.a) van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en het artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijk procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking).

Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding;

Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd :

"Op 11/07/2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 01/01/2007 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van drie maanden overschreden is. "

1.

(...)

Overwegende dat de tegenpartij op de hoogte is van het feit dat de eiser in 2004 is gehuwd met de Algerijnse R. T., die een verblijfsvergunning heeft sinds 2009 op basis van haar werk;

Dat de eiser met zijn echtgenote een gezin vormt en dus een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd in België dat moet worden eerbiedigt in toepassing van het artikel 8 van het EVRM;

Dat alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, er rekening moet worden gehouden met alle elementen van familiale aard en er eveneens moet worden nagegaan of er geen sprake is van schending van het artikel 8 van het EVRM;

Dat dit eveneens wordt opgelegd door het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 die bepaalt: " bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezin- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat de tegenpartij perfect op de hoogte is van het huwelijk en het gezinsleven van de verzoeker, maar dat de bestreden beslissing helemaal niet toont in de motivering dat hiermee is rekening gehouden, zodat dit op zich reeds een kennelijk gebrek aan formele motivering inhoudt, in strijd met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen;"

2.2. Uit het onderdeel van het middel blijkt dat de verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Hoewel uit deze bepaling geen uitdrukkelijke motiveringsplicht blijkt, dient minstens uit het administratief dossier te blijken dat rekening werd gehouden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet opgesomde elementen, in casu de situatie van de echtgenote en het minderjarig kind van verzoeker dat in België schoolloopt.

Behalve de vermelding dat aan verzoeker geen vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en de vermelding dat diens legaal verblijf verstreken is, bevat het bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele referentie naar de individuele toestand van de verzoeker, laat staan naar zijn specifieke gezinssituatie, terwijl het feit dat hij een minderjarig kind heeft niet ter discussie staat. De verwerende partij diende zich bewust te zijn van het familieleven van verzoeker nu er melding van werd gemaakt in de boven vermelde afwijzende beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. En de verwerende partij eveneens bij aangetekend schrijven van de raadsman van verzoeker van 5 augustus 2016 opmerkzaam werd gemaakt op dit gezinsleven.

De verwerende partij kan in casu niet dienstig verwijzen naar haar gebonden bevoegdheid voor wat het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten en naar arrest 89/2012 (bedoeld wordt 89/2015) van het Grondwettelijk Hof. Het Grondwettelijk Hof diende zich in het arrest 89/2015 niet te buigen over de toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Immers voorziet artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen uitzondering in haar aan de verwerende partij opgelegde verplichting een onderzoek te verrichten naar het gezinsleven van de verzoeker en naar het hoger belang van diens kind bij een verwijderingsmaatregel, wat in casu de bestreden beslissing is. Volledigheidshalve wordt er aan herinnerd dat artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet als volgt definieert: *“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*; zodat de bestreden beslissing een beslissing tot verwijdering is.

In casu blijkt noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier dat de verwerende partij zich de moeite heeft getroost om zich in te lichten over de dochter van de verzoeker. De beschouwingen van de verwerende partij aangaande artikel 8 EVRM doen aan het voorgaande geen afbreuk. De Raad kan enkel vaststellen dat het gezinsleven en het hoger belang van het kind van de verzoeker niet door verwerende partij werd nagegaan. Ten overvloede wordt er aan herinnerd dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat een gezinsband tussen echtgenoten of partners wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21) en dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is geschonden. Derhalve dienen de overige onderdelen van het middel niet te worden behandeld nu deze niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

.
Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN